

Sali Torn

MRŽNJA PUNA LJUBAVI

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Sally Thorne

THE HATING GAME

Copyright © 2016 by Sally Thorne

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

U sećanje na Ajvi Stoun

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prvo poglavlje

IMAM JEDNU TEORIJU. Kad mrziš nekog, osećaj je jezivo sličan kao kad si zaljubljen u njega. Imala sam vremena napretak da poredim ljubav i mržnju, i evo mojih zapažanja.

Ljubav i mržnja su telesne prirode. Kad pomisliš na tu osobu, stegne ti se u stomaku. Srce u grudima ti žestoko bije i zažari se, gotovo da se vidi kroz meso i odeću. Izgubiš i san i apetit. Pri svakoj interakciji adrenalin u krvi ti opasno skoči, pa ti dođe il' da napadneš il' da bežiš. Jedva da imaš ikakvu kontrolu nad svojim telom. Potpuno si obuzet i to te prestravljuje.

Ljubav i mržnja su lice i naličje iste igre – i ti *moraš* da победиš. Zašto? Zbog srca i ega. Verujte mi. Ako ko zna, to sam ja.

Petak je, rano popodne. Zatočena sam za svojim radnim stolom još nekoliko sati. Volela bih da sam u samici, ali na nesreću imam cimera u ćeliji. Svaki otkucaj njegovog sata izgleda mi kao još jedna rečka urezana u zid ćelije.

Igramo se jedne od naših detinjastih igrica koja ne iziskuje reči. Kao i sve što radimo, i to je jezivo nezrelo.

Prvo što treba da znate o meni: Zovem se Lusi Haton. Pomoćnica sam Elen Paskal, jedne od dva generalna direktora Izdavačke kuće *Bekšli i Gemin*.

Svojevremeno se naša mala izdavačka kuća *Gemin* našla na ivici bankrota. Zbog ekonomskog stanja u zemlji ljudi nisu imali novca da otplaćuju kredite, a književnost je bila luksuz. Knjižare su se po celom gradu gasile kao sveće. Bili smo spremni za to da će se firma sasvim izvesno zatvoriti.

U minut do dvanaest postignut je dogovor s drugom kućom koja se borila za opstanak. Izdavačka kuća *Gemin* bila je primorana da sklopi prisilni brak sa oslabeledom zlom imperijom poznatom kao *Bekšli buks*, koju je vodio nesnosni gospodin Bekšli lično.

Obe su kuće čvrsto verovala da spasavaju onu drugu, pa su se spakovale i preselile u nov bračni dom. Nijedna se strana tome nije nimalo obradovala. Beksljievci su se sa nostalgijom u nijansama sepije prisećali stonog fudbala u svojoj staroj kantini. Nisu mogli da veruju da su geminci u oblacima ovoliko dugo opstali kad su im ključni pokazatelji uspešnosti tek uopštene smernice i kad tako sanjalački insistiraju na tome da je književnost umetnost. Beksljievci su verovali da su brojevi važniji od reči. Knjige su roba. Prodaj robu. Čestitaj ekipi. Ponovi.

Geminci su se stresali od užasa gledajući kako njihova nova bučna polubrača praktično cepaju stranice iz knjiga sestara Bronte i Džejn Ostin. Kako li su beksljievci uspeli da okupe toliko užtogljenih istomišljenika kojima je pre mesto u knjigovodstvu ili pravnim poslovima? Geminci su prezirali stav da su knjige roba. Knjige su nešto magično i nešto što se mora poštovati, i uvek će to biti.

I posle godinu dana na prvi pogled se, na osnovu fizičkog izgleda, moglo reći iz koje je firme neki radnik. Beksljievci

su jaka geometrija, geminci sitne šarice. Beksljievci se kreću u jatima kao ajkule, pričaju o brojkama i neprestano okupiraju sale za sastanke za svoje zloslutno razrađivanje planova. Pre će biti kovanje planova. Geminci sede šćućureni u svom boksu, nežne golubice u zvoniku, pomno išćitavaju rukopise, tragaju za sledećom književnom senzacijom. Obavija ih miris hartije i ćaja od jasmına. Šekspir im je glavni baja.

Preseljenje u novu zgradu bilo je pomalo traumatićno, naroćito za gemince. Uzmite plan ovog grada. Povucite pravu liniju između prethodnih sedišta obe firme, nađite polovinu i oznaćite je crvenom taćkom – eto tu smo. Novo sedišće *Beksljija i Gemina* jeste jeftina siva cementna krastaća što ćući na glavnoj saobraćajnici u koju je po podne nemoguće uključiti se. Ujutru je ledena, a posle podne znojawa. Zgrada ima jednu jedinu dobru stvar: nešto mesta za parkiranje u podzemnoj garaži – koje obićno zauzmu ranoranioci ili, treba li da kađem, beksljievci.

Elen Paskal i gospodin Bekšli obišli su zgradu pre nego što smo se preselili i desilo se nešto izuzetno retko: slođili su se u nećemu. Poslednji sprat zgrade je sramota. Samo jedna kancelarija generalnog direktora? Moraće u celosti da se renovira.

Posle jednosatnog sastanka prepunog animoziteta, oći unutrašnje dekoraterke sijale su se od neprolivenih suza. Jedini izraz oko koga su Elen i gospodin Bekšli uspeli da se slođe da opišu nov izgled bio je *sjajno*. I to je bio poslednji put da se u nećemu slađu. Renoviranje je zaista izvedeno onako kako je trađeno. Deseti sprat sad je kocka od stakla, hroma i crnih ploćica. Mođeš da oćupaš obrve sluđeći se bilo kojom površinom kao ogledalom – zidovima, podom, plafonom. Ćak u nam i stolovi izrađeni od velikih staklenih ploća.

Usredsređena sam na veliki odraz spram mene. Podignem ruku i zagledam nokte. Moj odraz ućini isto. Provućem prste

kroz kosu i ispravim kragnu. Kao u transu sam. Gotovo da sam zaboravila da i dalje igram igricu sa Džošuom.

Sedim ovde sa svojim cimerom iz ćelije zato što svaki ratni general opčinjen moći ima ađutanta koji mu obavlja prljave poslove. Zajednički pomoćnik nikad nije dolazio u obzir jer bi tako jedan generalni direktor morao da učini ustupak. Oboje smo postavljeni ispred nova dvojna vrata i ostavljeni da se sami snalazimo kako znamo i umemo.

Imala sam osećaj kao da su me bacili u arenu, a onda uvidela da nisam sama.

Sad podignem desnu ruku. Odraz me glatko sledi. Oslo-nim bradu na dlan i duboko uzdahnem, a odraz me oponaša i odjekuje. Izvijem levu obrvu jer znam da on to ne može, a njemu se čelo uzaludno nabora kao što sam i očekivala. Pobedila sam u igri. Ushićenje se ne odražava na mom licu. Ostajem mirna i bezizrazna kao lutka. Sedimo tako brade oslonjene na ruku i gledamo se u oči.

Ovde nikad nisam sama. Spram mene sedi pomoćnik gospodina Bekslija. Njegov sluga i poslušnik. Druga stvar, *najvažnija* stvar koju svako treba da zna o meni jeste ovo: Mrzim Džošu Templmana.

On trenutno oponaša svaki moj pokret. To je igra ogle-dala. Slučajni posmatrač ne bi to odmah primetio; suptilan je kao sena. Ali ne i meni. Svaki pokret koji napravim ponovi se na njegovoj strani kancelarije sa neznatnim zakašnjenjem. Podignem glavu s ruke i okrenem se ka stolu, a on glatko uradi isto. Imam dvadeset osam godina i čini mi se da sam propala kroz procepe u raji i paklu i upala u čistilište. U vrtić. U azil za duševne bolesnike.

Ukucam lozinku: ZAUUV3KMRZIMDŽ0ŠUU. Sve su moje prethodne lozinke bile varijacija na temu koliko mrzim Džošu. Zauvek. Njegova je lozinka sasvim sigur-

no ZAUUV3KMRZIMLUSINDU. Zazvoni mi telefon. Džuli Etkins iz autorskih prava, i ona mi je kost u grlu. Dođe mi da izvučem kabl iz zida i bacim telefon u đubre.

– Zdravo! Kako si? – Kad god se javim na telefon, uvek unesem malo topline u ton glasa. Na drugoj strani kancelarije, Džoša prevrće očima dok tuče po tastaturi.

– Lusi, moram da te zamolim za uslugu. – Tačno znam šta će mi reći.

– Smem li da zakasnim s podnošenjem mesečnog izveštaja? Mislim da me hvata glavobolja. Ne mogu više da zurim u ekran. – Ona je od onih užasnih ljudi koji to izgovaraju „glavoboolja“.

– Naravno. Razumem. Kada ćeš moći da ga završiš?

– Najbolja si! Predaću ga u ponedeljak po podne. Moraću kasnije da dođem.

Ako kažem da može, moraću u ponedeljak uveče do kasno da ostanem kako bih pripremila izveštaj za sastanak rukovodstva u utorak u devet ujutru. Sledeća nedelja već je trula.

– U redu. – Želudac mi se stegne. – Što pre možeš, molim te.

– O, ni Brajan ne može danas da preda izveštaj. Divna si. Zaista cenim tvoju ljubaznost. Svi kažemo kako si ti najbolja osoba za saradnju s tog sprata. *Neki* su prava noćna mora. – Njene slatke reči malčice me odobrovolje.

– Nema problema. Čujemo se u ponedeljak. – Spuštam slušalicu i čak i ne pogledam u Džošu. Znam da vrti glavom.

Posle nekoliko minuta bacim pogled ka njemu i vidim da zuri u mene. Zamislite da vam za dva minuta počinje najvažniji razgovor za posao u životu. Pogledate u svoju belu košulju, a iz naliopera u džepu procurilo vam je mastilo i napravilo paun-plavu mrlju. U glavi vam se zaroje prosta-kluci, a povrh napetih nerava u stomaku vam se javi panika.

Idiot si i sve si upropastio. Tačno su takve boje Džošuline oči kad me pogleda.

Volela bih da mogu da kažem da je ružan. Trebalo bi da je niska debela nakaza sa zečjom usnom. Čopavi grbavac. Sav bradavičav i bubuljičav. Da ima žute zube i da smrdi na luk. Ali nije takav. On je sušta suprotnost tome. Još jedan dokaz da nema pravde na ovom svetu.

Čujem da mi je stigao imejl. Naglo skrenem pogled sa Džošuline nerugobe i vidim da mi Elen traži da joj pripre-
mim predviđeni budžet za sledeći kvartal. Otvaram prošlo-
mesečni izveštaj za reference i bacim se na posao.

Sumnjam da će se ovog meseca izgledi išta poboljšati. Izdavačka delatnost sve više tone. Nekoliko puta sam čula kako ovim hodnicima odjekuje reč *restrukturiranje* i znam kud to vodi. Kad god izađem iz lifta i vidim Džošu, zapitam se: Što ne bih našla drugi posao?

Opčinjena sam izdavaštvom još od jedne presudne posete sa školom kad mi je bilo jedanaest godina. Već tad sam pasionirano gutala knjige. Ceo život mi se vrteo oko nedeljnog odlaska u gradsku biblioteku. Pozajmila bih knjiga koliko god je dozvoljeno i prepoznavala sam bibliotekare po batu koraka dok bi hodali među policama. Do te posete bila sam čvrsto rešena da i sama postanem bibliotekarka. Čak sam uvela sistem katalogizacije za svoju ličnu kolekciju knjiga. Bila sam pravi knjiški moljac.

Pre nego što su nas povelili sa školom u posetu izdavačkoj kući, nikad nisam previše razmišljala o tome kako zapravo nastaju knjige. Bilo mi je to pravo otkriće. Neko će da te plaća da pronalaziš pisce, čitaš knjige i naposljetku ih praviš? Nove-novcate korice i savršene stranice bez ušiju i ispisanih komentara? Raspametila sam se. Obožavala sam nove knjige. Njih sam najviše volela da pozajmljujem iz biblioteke.

Kad sam došla kući, rekla sam roditeljima: „Kad porastem, radiću u izdavaštvu.“

Sjajno je što sam ostvarila san iz detinjstva. Ali iskrena da budem, trenutno je glavni razlog što ne tražim nov posao ovaj: Ne mogu da dozvolim da me Džoša pobedi.

Dok radim, čujem samo štekatanje njegovih prstiju po tastaturi i tiho zujanje klima-uređaja. Džoša povremeno uzme digitron i kucka po njemu. Kladila bih se i da je gospodin Bekšli naložio Džoši da mu pošalje predviđeni budžet. Onda dva generalna direktora mogu da se upuste u borbu naoružani brojevima koji se možda ne poklapaju. Idealno gorivo za njihovu lomaču je mržnja.

– Džoša, izvini?

Čitav minut se ne obazire na mene. Još brže i jače kuca. Ni Betoven za klavirom ne bi mu bio ni do kolena.

– Šta je, Lusinda?

Ni roditelji me ne zovu Lusinda. Zaškrgućem zubima, ali onda skrušeno opustim mišiće. Zubar me je preklinjao da se pomno trudim da to ne radim.

– Radiš li na predviđenom budžetu za sledeći kvartal?

Skloni obe ruke s tastature i upilji se u mene. – Ne.

Duboko uzdahnem i okrenem se ka stolu.

– To sam uradio još pre dva sata. – Nastavlja da kuca. Pogledam u svoju tablicu i izbrojim do deset.

Oboje brzo radimo i na glasu smo kao „obavljači“ – znate, od one vrste radnika koji obavljaju gadne, preteške zadatke koje svi ostali izbegavaju.

Ja više volim da sednem s nekim za sto i oči u oči porazgovaram o nečemu. Džoša sve radi strogo putem imejla. Na kraju svakog njegovog imejla stoji: *Poz. Dž.* Je l' bi umro ako bi napisao: *Pozdrav, Džoša?* To je očito predugo

za kucanje. Verovatno bi iz topa mogao reći koliko minuta godišnje uštedi *Beksliju i Geminu*.

Mi smo u svemu ravni, ali smo potpuno suprotni. Dajem sve od sebe da izgledam kao prava poslovna sekretarica, ali sve što imam nekako se ne slaže uz *B&G*. Geminka sam do srži. Karmin mi je previše crven, kosa suviše divlja. Cipele mi preglasno lupkaju po pločicama. Ne mogu da se nateram da pružim kreditnu karticu i kupim crni kostim. U *Geminu* to nikad nisam morala da nosim i uporno odbijam da se stopim s bekslijevcima. Nosim trikotažu i retro odeću. Onako bibliotekarski šik nadam se.

Potrebno mi je četrdeset pet minuta da obavim zadatak. Hitam da što pre završim iako mi brojevi nisu jača strana pošto pretpostavljam da je Džošu za to bilo potrebno sat vremena. Čak se i u mislima takmičim s njim.

– Hvala, Lusi! – čujem Elen kako dovikuje kroz sjajna vrata kancelarije kad joj pošaljem dokument.

Pogledam ponovo u inboks. Odgovorila sam na svu poštu. Pogledam na sat. Tri i petnaest. Pogledam u svoj odraz u sjajnom zidu pored monitora da proverim karmin. Pogledam u Džošu, koji prezrivo pilji u mene. Zagledam se i ja u njega. Sad se igramo igre zurenja.

Trebalo bi da napomenem da je krajnji cilj naših igara taj da jedno drugo nasmejemo, ili rasplačemo. Tako nekako. Znaću kad pobedim.

Napravila sam grešku kad sam se upoznala s Džošom: nasmešila sam mu se. Uputila mu svoj najblistaviji, najširi osmeh, a u očima mi je blistao glupi optimizam da pripajanje nije najgora stvar koja mi se desila. On me je odmerio od glave do pete. Visoka sam samo metar pedeset tri, te to nije potrajalo. A onda je pogledao kroz prozor. Nije mi uzvratilo osmehom, a ja otad imam osećaj da nosa taj moj

osmeh u džepiću. Zasad vodi. Nakon tog lošeg početka bilo je potrebno samo nekoliko nedelja da se među nama razvije animozitet. Kao što voda kaplje u kadu, ali se kada naposletku prepuni.

Pokrijem usta i zevnem, pa pogledam u Džošuin džepić koji mu leži na levom grudnom mišiću. Svakog dana nosi istovetne poslovne košulje, samo u drugoj boji. Belu, beličastu na prugice, bež, bledožutu, oker, bebi-plavu, tirkiznu, golubijesivu, teget i crnu. I oblači ih uvek istim redosledom.

Uzgred, omiljena mi je njegova tirkizna košulja, a najmanje omiljena oker, koju sad ima na sebi. Sve mu košulje dobro pristaju. Sve mu boje lepo stoje. Kad bih ja obukla nešto oker, izgledala bih kao leš. A gle njega, koža mu blista i puca od zdravlja.

– Danas je oker – naglas primećujem. Što li diram u osinjak? – Jedva čekam bebi-plavu u ponedeljak.

Uputi mi pogled i ohol i razdražen. – Štošta ti primećuješ na meni, Bobice. Ali podsetiću te da komentari u vezi sa izgledom nisu u skladu s politikom kuće.

Ah, politika kuće! Te se igre nismo igrali sto godina.

– Prestani da me zoveš Bobica ili ću te prijaviti kadrovskom.

Vodimo evidenciju jedno o drugom. Pretpostavljam da on to radi; izgleda da pamti svaki moj prekršaj. Ja svoje beleške unosim u dokument zaštićen lozinkom na mom ličnom drajvu, i tu beležim sva sranja koja su se ikad odigrala između mene i Džoše Templmana. U proteklih godinu dana po četiri puta smo se žalili kadrovskom jedno na drugo.

On je dobio i pismenu i usmenu opomenu zbog nadimka koji mi je nadenuo. Ja sam dobila dve opomene: za verbalno zlostavljanje i detinjastu šalu koja se otela kontroli. Ne ponosim se time.

Čini se da ne može da smisli nikakav odgovor, pa nastavljam da zurimo jedno u drugo.

Radujem se što su Džošuline košulje sve tamnije. Danas je na redu teget, iza koje ide crna. Prekrasna crna za dan isplate.

Moje su finansije nalik tome. Spremam se da otpešačim dvadeset pet minuta od *Bekslija i Gemina* da preuzmem kola od Džerija (auto-mehaničara) i iscedim kreditnu karticu gotovo do limita. Isplata je sutra, pa ću uplatiti dug po kreditnoj kartici. Iz kola će mi celog vikenda ponovo curiti crna masna tečnost, što ću primetiti kad Džošuline košulje postanu bele boje sapi jednoroga. Zovem Džerija. Vraćam kola i preživljavam na mršavom budžetu. Košulje su sve tamnije. Moram da uradim nešto s tim kolima.

Džoša momentalno stoji na vratima gospodina Bekslija. Gotovo da je ispunio ceo dovratak. Vidim to zato što krišom gledam u odraz u zidu kod mog monitora. Čujem promukao blag smeh, ni nalik njakanju gospodina Bekslija. Pređem dlanovima preko podlaktica da spustim nakostrešene maljice. Neću se okrenuti da lepo vidim. Uхватиće me. Uvek me uhvati. A onda će mi se namrštit.

Sat se sporo vuče ka pet sati i kroz prašnjave prozore vidim olujne oblake. Elen je otišla pre sat vremena – jedna od povlastica što je generalni jeste ta što ima radno vreme đaka honorarca, a sav posao prebaci meni. Gospodin Bekslidže ostaje na poslu zato što mu je fotelja neviđeno udobna, a kad sunce popodne prodre kroz prozore, on zadrema.

Neću da kažem da Džoša i ja vodimo sav posao na poslednjem spratu, ali ponekad se stvarno čini da je tako. Finansije i prodaja šalju izveštaje direktno Džoši, pa on

potom svede ogromne količine podataka na sitne zalogaje koje na kašičicu daje zajapurenom gospodinu Beksliju.

Meni izveštaje šalju redakcija, pravna služba i marketing, a ja svakog meseca sažimam njihove izveštaje u jedan za Elen... i pretpostavljam da i ja njoj sve dajem na kašičicu. Stavim mu spiralu da može da ga čita dok je na steperu. Koristim njen omiljen tip slova. Svaki dan ovde je izazov, privilegija, žrtva i frustracija. Ali kad pomislim na svaki maleni korak koji sam napravila da bih dovede stigla, počevši od jedanaeste godine, ponovo se usredsredim. Setim se. I još malo trpim Džošu.

Na sastanke sa šefovima službi donosim domaće kolače i oni me svi obožavaju. Kažu mi da sam zlata vredna. Džoša na svoje sastanke donosi loše vesti i njegova se vrednost meri drugim materijalima.

Gospodin Beksliprojuri pored mog stola sa aktovkom u ruci. Mora da kupuje u nekoj posebnoj radnji jer gde bi inače našao tako kratka a široka odela? Pročelav je, posut staračkim pegama i bezobrazno bogat. Deda mu je osnovao *Bekslibuks*. Voli da podseća Elen da je ona samo *zaposlenik*. On je matori degenerik, po Elenin rečima, a i po mom ličnom mišljenju. Na silu mu se nasmešim. Ime mu je Džordž. Mali Debeli Đoka.

– Doviđenja, gospodine Bekslie.

– Doviđenja, Lusi. – Zastane pored mog stola da mi zaviri u crvenu svilenu bluzu.

– Nadam se da vam je Džoša dao primerak *Pomućenih vidika* koji sam uzela za vas. Prvi-prvcati.

Mali Debeli Đoka ima ogromnu policu sa svakim izdanjem *Bekslija i Gemina*. Svaka je knjiga prva odštampana; tu je tradiciju otpočeo njegov deda. Voli da se hvali tim

knjigama pred posetiocima, no ja sam jednom pogledala po polici i videla da nijednoj hrbat nigde nije prelomljen.

– Ti si ga uzela, je l'? – Gospodin Bekšli se okrene da pogleda u Džošu. – Nisi mi to pomenuo, doktore Džoše.

Mali Debeli Đoka verovatno ga zove doktor Džoš zato što je hirurški precizan. Čula sam priču da je Džoša, kad je *Bekšli* zapao u baš tešku situaciju, smislio da se trećina ljudstva hirurški odstrani. Ne znam kako spava noću.

– Bitno je samo da ga vi dobijete – glatko odgovara Džoša, a njegov šef se seti da je on gazda.

– Da, da – zasopće i ponovo mi pogleda u bluzu. – Dobri ste, oboje.

Uđe u lift, a ja pogledam u bluzu. Sva mi je dugmad zakopčana. Šta je uopšte mogao da vidi? Bacim pogled u uglačane pločice na plafonu i nazrem trouglic dekoltea.

– Da si se još malo zakopčala, ne bismo ti videli lice – kaže Džoša u monitor i izloguje se.

– Možda bi mogao da kažeš svom šefu da mi povremeno pogleda u lice. – I ja se izlogujem.

– Verovatno pokušava da vidi tvoju štampanu ploču. Ili se pita na koje gorivo radiš.

Ogrnem kaput. – Pokreće me mržnja prema tebi.

Džoši se trgne usna i umalo da bude jedan nula za mene. Posmatram ga kako navlači neutralan izraz lica. – Ako ti to smeta, *ti* treba da mu se obratiš. Bori se za sebe. Nego, večeras lakiraš nokte, očajnički sama?

Ubo je? – Da. A ti, *doktore Džoše*, masturbiraš i plačeš u jastuk?

Pogleda u gornje dugme moje bluze. – Da. I nemoj tako da me zoveš.

Progutam smeh koji mi je navro. Grubo se guramo dok ulazimo u lift. On pritisne dugme za garažu, a ja za prizemlje.

– Stopiraš?

– Kola su mi na popravci. – Obujem baletanke, a cipele na štiklu stavim u kesu. Sad sam još niža. U odrazu u vratima lifta vidim da mu jedva sežem do polovine mišice. Izgledam kao čivava pored doge.

Vrata lifta otvaraju se u prizemlju. Svet izvan firme je plava izmaglica; hladan kao frižider, pun silovatelja i ubica i s kišicom što sipi. Kraj vrata proleti list novina kao na znak.

Džoša zadrži vrata lifta ogromnom šakom i proviri da vidi kakvo je vreme. Onda uperi one tamnoplave oči u mene, a čelo mu se nabora. U glavi mi se javi već poznata misao. *Volela bih da smo prijatelji*. Odagnam je.

– Povešću te ja – procedi.

– Uh, ne dolazi u obzir – kažem preko ramena i pobegnem.